

До вх. № 18/123 від 8 квітня 2024 року

Громадянин Шеляженко Юрій Вадимович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність абзацам четвертому – сьомому преамбули, статті 8, частині першій статті 9, статті 15, частинам першій, другій статті 24, статтям 29, 34, 35, частинам першій, четвертій, п'ятій статті 36, статтям 40, 41, частині першій статті 42, частині першій статті 54, частинам першій, другій, шостій статті 55, статтям 62, 64, частині першій статті 65, частинам першій, другій статті 129 Конституції України (конституційність) приписи:

– частини другої статті 436-2 Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року № 2341–III (далі – КК України), якою визначено:

„2. Виготовлення, поширення матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, –

караються обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією майна або без такої“.

– частини третьої статті 176, частини другої статті 177, статті 178, частини шостої статті 181, частин першої – п'ятої та сьомої статті 194, частини першої статті 196, статті 370 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI (далі – КПК України), якими врегульовано питання, пов'язані із застосуванням запобіжного заходу, а також вимоги щодо законності, обґрунтованості і вмотивованості судового рішення.

Шеляженко Ю.В. вважає, що внаслідок застосування оспорюваних приписів КК України та КПК України порушено його право на свободу, гарантоване статтею 29 Конституції України, право на судовий захист своїх прав згідно зі статтею 55 Конституції України. Також він зазначає про порушення його конституційних прав, передбачених статтями 24, 29, 34, 35, 36, 40, 41, 54, 55, 62, 64 Конституції України.